

402.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 23 czerwca 1930 r.

w sprawie zmian w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 23 lipca 1925 roku o warunkach funkcjonowania oraz organizacji wzajemnych zakładów (totalizatora) na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych oraz o sposobie prowadzenia rachunkowości tych zakładów.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512) zarządzam co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 23-go lipca 1925 r. o warunkach funkcjonowania oraz organizacji wzajemnych zakładów (totalizatora) na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych oraz o sposobie prowadzenia rachunkowości tych zakładów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 556) wprowadza się zmiany następujące:

1) Po § 6 dodaje się nowy paragraf treści następującej:

„§ 6 a. Towarzystwa urządzające wyścigi konne mogą otwierać specjalne kasy, przyjmujące stawki na dwa lub więcej koni w różnych wyścigach tego samego dnia (zakład łączny). Przy zakładzie łącznym całkowita suma, uzyskana z wygranej w danym wyścigu, przechodzi jako dalsza stawka na następnego wskazanego konia. Przegrana któregośkolwiek ze wskazanych do gry koni powoduje przegranie zakładu łącznego.

Jeżeli jeden z koni wskazanych do gry w zakładzie łącznym zostanie z wyścigu wycofany, zakład odnośnie do tego wyścigu staje się nieważny i cała suma, uzyskana z poprzedzających wyścigów, stanowi stawkę na następnego wskazanego konia, w wypadku zaś, gdy koń wskazany w zakładzie łącznym, jako ostatni, zostanie z wyścigu wycofany, suma ta stanowi ostateczną wygraną podlegającą wypłacie.

Kasa zakładów łącznych winna przed każdym wyścigiem skutecznie obrachunek sum, jakie w wyniku zakładów łącznych mają być postawione na konie, biorące udział w wyścigu. Jeżeliby ogólna suma stawek na któregośkolwiek z koni nie stanowiła wielokrotności sumy 10 zł, towarzystwo urządzające wyścigi konne uzupełnia tę sumę z własnych funduszy i na własne ryzyko do najbliższej wielokrotności sumy 10 zł i uczestniczy w ewentualnej wygranej w danym wyścigu proporcjonalnie do wniesionego uzupełnienia.

Obliczoną w ten sposób ilość stawek 10-cio-złotowych na poszczególne konie kasa zakładów łącznych podaje niezwłocznie do ogólnego obrachunku danego wyścigu, dokonywanego stosownie do § 11, 12 i 13.

Wygrane w zakładzie łącznym oblicza się proporcjonalnie do wygranej odpowiadającej stawce zasadniczej.

Wnoszący stawkę w zakładzie łącznym składa w kasie zakładów łącznych deklarację z wykazem wyścigów i koni, na które robi zakład i otrzymuje jako dowód kopję deklaracji, poświadczoną przez kasę. Kopja tej deklaracji jest biletem w rozumieniu § 2.

Z chwilą, gdy stawka w zakładzie łącznym została zrobiona, żadne zmiany w wykazie wyścigów i koni, zawartym w deklaracji, nie mogą być czynione.

2) § 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie wygrania wyścigu przez jednego z kilku koni tego samego właściciela, biorących udział w tym samym wyścigu — w grupie stawek zrobionych na konia wygrywającego wyścig (§ 6 pkt. a) wygrywają również stawki zrobione na wszystkie inne konie tegoż właściciela, o ile konie te wzięły udział w wyścigu”.

3) § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli do tego samego wyścigu zapisanych zostało kilka koni tego samego właściciela i niektóre z nich nie stawia się do startu albo zostaną pozbawione nagrody lub pozostaną na starcie, to podlegają zwrotowi jedynie stawki zrobione na te konie, które się nie stawiały do startu lub zostały pozbawione nagrody albo pozostały na starcie”.

4) Punkt a ust. 2 § 12 otrzymuje brzmienie następujące:

„a) w zakładach na konia wygrywającego (§ 6 pkt a) — sumę przeznaczoną na wygraną (§ 11) należy podzielić przez liczbę stawek zasadniczych zrobionych na konia, który wygrał wyścig, w wypadku zaś, gdy wyścig wygrał jeden z kilku koni tego samego właściciela, biorących udział w tym samym wyścigu (§ 7) przez liczbę stawek zasadniczych, zrobionych na wszystkie konie tego samego właściciela; otrzymany iloraz stanowi wygraną, odpowiadającą stawce zasadniczej”.

5) W § 13 po ustępie pierwszym umieszcza się nowy ustęp treści następującej:

„W zakładach łącznych postanowienia ustępu poprzedniego mają zastosowanie przy obliczeniu ostatecznej wygranej, podlegającej wypłacie”.

6) Ustęp 1 § 14 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wypłata wygranych dokonana będzie — o ile co do wygranych w zakładach łącznych nie nastąpi stosownie do § 15 odroczenie ich wypłaty — niezwłocznie po zakończeniu i sprawdzeniu obliczeń i po otrzymaniu od sędziego u celownika powiadomienia, iż na wypłacenie wygranych zezwala”.

7) W § 15 skreśla się ustęp końcowy i zamiast niego dodaje się nowe ustępy treści następującej:

„Wypłata wygranych dokonywana będzie na torze w kasach wzajemnych zakładów w dniu wyścigu do chwili zamknięcia kas. Wypłata wygranych w zakładach łącznych może być dokonywana również w lokalu zarządu towarzystwa.

Rozpoczęcie terminu wypłaty w zakładach łącznych może być przez towarzystwo odroczone do 48 godzin od chwili oznaczonej w programie dla rozpo-

częcia wyścigów danego dnia; wypłata jednak musi być uskuteczniiona w ciągu następnych 48 godzin.

Nieodebrane wygrane mogą być reklamowane w specjalnej kasie na torze w czasie wyścigów lub w zarządzie towarzystwa w ciągu siedmiu dni, wygrane zaś w zakładach łącznych w ciągu jedenastu dni, po których upływie bilety jako przedawnione nie będą opłacone. Czasokresy te liczy się od dnia następnego po dniu, w którym odbył się dany wyścig".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie trzech dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *Leon J. Połczyński*

403.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1930 r.

o odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników sądów powiatowych (grodzkich) w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Na podstawie art. 264 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Do czasu wydania przepisów jednolitych dla całego Państwa, obowiązującą będą w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników sądów powiatowych (grodzkich), czynnych w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, następujące przepisy.

§ 2. Komornicy ulegają za wykroczenia służbowe odpowiedzialności porządkowej, a za występki służbowe — odpowiedzialności dyscyplinarnej.

§ 3. Występkiem służbowym jest także naruszenie obowiązków służbowych, które powoduje obrzęz interesu publicznego lub naraża dobro publiczne na szkodę albo wyrządza poważną szkodę osobie prywatnej.

Wykroczeniem służbowym jest każde naruszenie obowiązku służbowego, które nie posiada znamion występkę służbowego.

Zbieg kilku wykroczeń służbowych, ich powtórzenie się, jako też wykroczenie w okolicznościach szczególnie obciążających — uważa się za występki służbowy.

§ 4. Postępowanie dyscyplinarne lub porządkowe może się toczyć równocześnie z karnym postępowaniem sądowym w tej samej sprawie; można je też zawiesić aż do ostatecznego ukończenia karnego postępowania sądowego.

§ 5. Komornik, skazany prawomocnym wyrokiem sądu, będzie pozbawiony stanowiska komornika bez postępowania dyscyplinarnego, o ile skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego.

§ 6. W postępowaniu dyscyplinarnym i porządkowym nie rozpoznaje się roszczeń cywilnych.

§ 7. Za wykroczenia służbowe nakłada się następujące kary porządkowe:

- 1) upomnienie;
- 2) grzywnę do 500 złotych.

§ 8. Kary porządkowe nakłada prezes właściwego sądu okręgowego, o ile sprawa nie została już skierowana na drogę postępowania dyscyplinarnego. Kary porządkowe można również orzec w postępowaniu dyscyplinarnym.

Przed nałożeniem kary porządkowej należy dać obwinionemu możność złożenia wyjaśnień.

§ 9. Decyzję o nałożeniu kary porządkowej należy doręczyć obwinionemu na piśmie z podaniem motywów.

W ciągu ośmiu dni od doręczenia obwiniony może zaskarżyć tę decyzję do prezesa sądu apelacyjnego, który rozstrzyga sprawę ostatecznie.

Kar porządkowych nie wciąga się do wykazu stanu służby.

§ 10. Za występki służbowe nakłada się następujące kary dyscyplinarne:

- 1) naganą, połączoną z grzywną od pięciuset do trzech tysięcy złotych;
- 2) przeniesienie do innej miejscowości na koszt skazanego;
- 3) pozbawienie stanowiska komornika.

§ 11. Komornik, który nie uiszczy we właściwym czasie orzeczonej prawomocnie grzywny, będzie zawieszony w czynnościach decyzją prezesa właściwego sądu okręgowego aż do czasu całkowitego uiszczenia lub ściągnięcia orzeczonej grzywny.

§ 12. Przepis § 10 pkt. 2 nie zmienia dotychczasowych zasad przeniesienia komorników do innej miejscowości ze względów służbowych.

§ 13. Pozbawienie stanowiska komornika pociąga za sobą utratę wszelkich praw, związanych z piastowaniem urzędu komornika.

§ 14. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych komorników powołane są następujące komisje:

1) komisje dyscyplinarne dla funkcjonarjuszów państwowych, czynne przy sądach apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, które orzekają w pierwszej instancji w składzie trzech członków, z których jeden winien być komornikiem;

2) wyższa komisja dyscyplinarna dla funkcjonarjuszów państwowych, czynna przy Ministerstwie Sprawiedliwości, która orzeka w drugiej instancji w składzie trzech członków, z których jeden winien